

Кольорова ковзанка

Прикра новина: хтось поскуповував ґудзики! Ані ґудзика у крамниці. Тож кравець, пан хом'як Шить, сів майструвати дерев'яні ґудзики-палички, аби ніхто не захворів у незастебнутій одежі. Дізнавшись про це, Цукінько згадав, як у Стокгольмі бачив застібку-блискавку. «Чому б не виготовити такі самі застібки для нашого хом'яцтва?» – Цукінько схвально чмихнув, як зазвичай чмихають усі хом'яки, щось вирішивши.

Із вулиці почувся галас, і до кімнати вбігла молодша сестра Цукінька – Цяточка, вбрана в яскраве пальтечко. Її золотава шерсть була розпатлана.

– Хмиз мене вкусив!

Цукінько погладив Цяточчин укушений бочок:

— То що ж, ти вкусила Хмиза у відповідь?

— Ні, але дуже хотіла! — ображено цикнула мала.

Аби втішити Цяточку, Цукінько бадьоро промовив:

— Ану дивись, як умиваються справжні хом'яки!

Він швидко зняв капелюха й годинник. Перевернутий догори дригом, останній почав відлік часу.

Цукінько потер лапи, умив ними носа, старанно провів по довгих і прозорих, як волосінь, вусах. Розправив щоки, і нарешті черга дійшла до вух. А потім хом'як почав умиватися найнеймовірнішим чином: випишував лапами кола, немов плавець, миготів ними, наче млин, аж допоки не залишилося жодної невідповідної шерстини. Цяточка глянула на годинник — пісок саме припинив сипатися.

— Три хвилини! — задоволено вирік Цукінько і продовжив: — Кожен поважний хом'як уміє давати собі лад. А зараз, Цяточко, час до школи!

Цукінько насунув капелюха на маківку. Зачиняючи двері, хом'як увімкнув власноруч винайдений пристрій проти грабіжників.

Не давала спокою вранішня новина: кому знадобилося стільки ґудзиків, навіщо? Тільки-но за Цяточкою зачинилися шкільні двері, Цукінько попрямував до кравця. Той саме майстрував ґудзики-палички й зовсім не здивувався, коли Цукінько розпитав його про загадкового покупця всіх ґудзиків. Кравець Шить був відомий не лише своєю майстерністю шити зручний теплий одяг, але й тим, що зазвичай говорив віршами. Він на хвильку замислився й розповів:

Так-так, мій друже...

Пригадую, як завітав до мене дуже дивний пан:

Просторий плащ, хвостом повів, задовгим, як для хом'яків.

Недобре зиркнув, засичав і ґудзики усі забрав...

Тож я одразу не впізнав: то щур до мене завітав!

— Схоже, то був саме він. Отже, чекай на неприємності! — Цукінько щось швидко занотував у блокноті, вийнявши його разом з олівцем із правої защічної схованки. «Щури вдають із себе хом'яків, ховаючи хвоста й набиваючи

щоки горіхами. Але недобру вдачу приховати вельми складно... Місто Щурів розташоване в підземних ходах зовсім поруч і межує з пагорбом, де хом'яки влаштували підземні комори. Частенько хом'яки-вартові знаходили спустошені комори, до яких щури прокопували довгі ходи зі свого міста! Завдати клопоту хом'якові — звичайна щурача справа», — міркував хом'як.

Цегляна вежа мала на фасаді вивіску:

БЮРО ВИНАХОДІВ ЦУКІНЬКА

Трохи нижче інша вивіска дрібнішими літерами сповіщала:

*Приймаємо замовлення на будь-які винаходи,
окрім вічних двигунів, чарівних ліхтарів та
летючих килимів. Чаклунів, факірів і шахраїв
прохання не турбувати!*

Крізь прочинені двері Бюро чулося цикання, притаманне розлюченим хом'якам. Чийсь густий голос роздратовано гуготів:

— Моє замовлення — кольорова ковзанка — не вічний двигун, не чарівний ліхтар і навіть не летючий килим. Тоді чому ж воно досі не прийняте? Мабуть, ви маєте мене за чаклуна, факіра чи, боже збав, за шахрая? Якщо так, я надзвичайно, надзвичайно ображений!

— У жодному разі! — спростував Цукіньків помічник, пухнастий білий хом'як Глек.

— Ми вагаємося, бо це надто складне замовлення, — пролунала відповідь іншого помічника, Доремірка.